

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendar, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 31 ianuarie 2019, în privința inculpatului

Furtun Valentin.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>23.05.2017 - 25.07.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>26.07.2018 - 04.03.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>25.06.2019 - 11.09.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 28 iunie 2018, Furtun Valentin a fost condamnat în baza de art. 27, 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 15 decembrie 2016, în jurul orei 20.00, inculpatul Furtun Valentin, în urma înțelegerii prealabile cu Sinicenco Iurii, (condamnat prin sentința judecătoriei Cahul, sediul Taraclia din 28.09.2017), acționând împreună, urmărind un scop unic de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, s-au deplasat în parcela forestieră, conturul 668 care este amplasată la o distanță de aproximativ 1 km de la marginea de vest a s. xx, r-nul xx și care aparține primăriei comunei xx, r-nul xx, de unde pe ascuns au încercat să sustragă 2 copaci de specia „Salcîm” ce constituie 3,146 metru cub de lemn cu

valoarea de 1887, 60 lei, însă nu și-au dus intenția până la capăt din motive ce nu au depins de voința lor, fiind prinși de către colaboratorii de poliție care se ocupau de profilaxia tăierilor ilicite a copacilor amplasați în raza de administrare a s. xx, r-nul xx.

Instanța a reținut că toate probele administrate dovedesc vinovăția inculpatului și i-a calificat acțiunile în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca tentativa de sustragere a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a luat în considerare că inculpatul **nu a recunoscut vina**, anterior a mai fost judecat de 2 ori, nu a dorit o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, nu s-a prezentat la pronunțarea sentinței, a concluzionând de a-i aplica o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni.

3. Avocata Svetlana Cotea a declarat apel solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelanta a invocat că probele administrate nu dau temei de a stabili vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

În instanța de judecată, partea acuzării nu a prezentat probe ce ar confirma vinovăția lui Furtun V.

4. Potrivit deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 31 ianuarie 2019, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Furtun Valentin, recunoscut vinovat în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că culpa inculpatului este dovedită în întregime prin cumulul probelor administrate și verificate în cauză, inclusiv, în instanța de apel.

Astfel, instanța de fond corect a stabilit stare de fapt și de drept, circumstanțele cauzei, însă eronat a individualizat pedeapsa.

Ori, categoria și termenul de pedeapsă ce urmează a fi stabilit, este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 - 77 Cod penal, precum și efectele acestora prevăzute în art.78 Cod penal.

Infracțiunea prevăzută de art. 27, 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, conform art.16 Cod penal, face parte din categoria celor mai puțin grave.

Sanțiunea normei incriminate, prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 650 până la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

Prin urmare, la individualizarea pedepsei penale, instanța de fond urma să i-a în considerație criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal, gravitatea infracțiunilor săvârșite, motivul acestora, persoana celor vinovați, circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării

vinovaților, condițiile de viață ale acestora, precum și de scopul pedepsei penale, consfințit la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Inculpatul, potrivit revendicării, anterior a fost judecat de 2 ori (pentru alte categorii de infracțiuni), dar antecedentele penale sunt stinse, potrivit caracteristicii, dânsul se caracterizează negativ, iar conform certificatului eliberat de primăria Vinogradovka, acesta locuiește cu mama și fratele.

Astfel, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate, și reieșind din starea materială precară al familiei inculpatului, sub formă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, care se bazează în măsură pe prevederile art. 7, art. 61 și art. 75 Cod penal.

Ori, anume pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității este potrivită inculpatului, care a fost acceptată de acesta, fiind corespunzătoare, și va avea drept scop cât restabilirea echității sociale, atât și corectarea ultimului.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendar, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului de către instanța de apel nu a fost individualizată în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, or, nu a fost luată în considerație personalitatea lui, gravitatea infracțiunii săvârșite - una mai puțin gravă, conform art. 16 alin.(3) Cod penal, și circumstanțele care atenuază și agravează răspunderea penală a inculpatului, în conformitate cu art. 76, 77 Cod penal.

Pe când, prima instanță a stabilit inculpatului o pedeapsă legală, întemeiată și motivată.

Pe toată durata procesului penal, inculpatul ***a depus declarații de nerecunoaștere a vinovăției***, potrivit cazierului contravențional, în privința lui au fost intentate cinci cauze contravenționale, iar conform caracteristicii dânsul se caracterizează negativ.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde

motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4. din prezenta decizie*, relevă în mod concludent că instanța de apel, luând în considerare, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, că antecedentele penale sunt stinse, că locuiește cu mama și fratele, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor din art. 7, 61, 75 alin. (1) și (2) Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

În același timp, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurentului că inculpatul nu și-a recunoscut vina, este absolut neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Or, această circumstanță constituie un drept legal al inculpatului și nu face parte din categoria celor agravante, prevăzute în art. 77 Cod penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendar, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 31 ianuarie 2019, în privința inculpatului Furtun Valentin Valentin, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 septembrie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun